

פרק א

דיוויד סקר את הג'יפ שוב ושוב מכל הצדדים, עיניו לא שבעו מלראות. לצדו דיבר גבי, המוכר, וגולל את מעלותיו הרבות של הרכב, "אני אומר לך, אתה עושה את עסקת חיך, בשלושים אלף שקל לא תמצא ג'יפ מעולה כמו זה שאני מוכר לך. זה מותק של רכב, סוזוקי סמוראי, אלף ושלוש מאות סמ"ק, שנת תשעים וחמש, עם חלונות חשמל וכריות אוויר. מנוע תותח. גלגלים גדולים וחזקים. ריפוד חדש, החלפתי לא מזמן, תענוג לשבת בתוכו ולדהור".

דיוויד הביט בג'יפ מהופנט. צבע שחור בוהק. ריח העור מהמושבים היה משכר, כאילו הרכב רק חיכה שהוא יבוא ויקנה אותו.

“שמרתי עליו כמו בייבי”, גבי שלף סיגריה והצית, שולף מכיסו סיגריה נוספת, “רוצה?”

דיוויד הנהן והתכבד בסיגריה, ממשיך לסקור את הג'יפ.

“תעלה, תשב, תרגיש אותו מבפנים”, הציע גבי.

דיוויד טיפס, פתח את הדלת והתרווח במושב הנהג. הריח של מושב העור לצד ההגה הגדול שקרץ לו, הפכו אותו לחסר סבלנות. הוא רצה לסיים את העסקה מהר ככל האפשר, ושהג'יפ יעבור לבעלותו.

בינתיים עקב גבי אחר הלקוח הנלהב וחיין לעצמו חיוך כמעט בלתי נראה. היה שווה להשקיע בצביעה, בשטיפה ובפוליש ווקס, הרהר לעצמו. אומנם זה עלה מעט כסף אבל העניק לג'יפ מראה מרענן וחדשני. אי אפשר לדמיין איזו גרוטאה יש מתחת לעטיפה המרשימה.

“אני קצת בודק יותר לעומק, ברשותך”, דיוויד ביקש מגבי.

“בטח, תרגיש בנוח”, הלה חיין, הוא פתח את מכסה המנוע ודיוויד גחן מטה ונעץ מבט ממושך.

גבי החניק את חיוכו. רואים שהקונה הטיפש לא מבין כלום. אפילו לא יודע על מה להסתכל ומה לבדוק. הניקיון היסודי שערך קודם לכן בשביל להטעות קונים פוטנציאליים משחד את עיניו.

“המנוע חדש, רואים, נכון?” שיקר גבי בלי להתבלבל, “אתה תרגיש את זה בנסיעה”.

“כמה קילומטראז' הג'יפ הזה כבר עשה?” דיוויד התרומם.

אה, רוצה להראות שהוא בעניינים, המוכר גיחך בלבו.

"150,000", השיב, "זה לא הרבה יחסית לזה שהוא דגם שיצא בשנת 2015, וכבר יד שלישית".

למעשה, הג'יפ גמץ הרבה יותר מרחקים. אבל אפשר לאפס, זו לא בעיה מיוחדת למי שמבין. כמובן, אסור למתוח את החבל יותר מדי. 150 אלף קילומטר עדיין נשמע הגיוני.

"מה עם טסט?" המשיך דיוויד לברר.

"הכל בסדר, עשיתי לו לפני חודש", גבי הוסיף לו את האישור בחיוך.

שוחד קטן של מאתיים שקל לבנצ'י, בעל המוסך, חבר טוב ותיק שלו, והרכב קיבל ציון מעולה.

דיוויד הנהן, הטופס בידו.

"תקשיב", אמר מעט בלחש, "הג'יפ מוצא חן בעיניי, ומבחינתי אני מוכן לסגור עכשיו, ולתת לך כסף מזומן, אבל תבוא לקראתי ותעשה לי הנחה קטנה".

"הנחה? המחיר מצחיק, איפה תמצא ג'יפ שמור כזה במחיר מציאה כמו שאני נותן לך", גבי ביטל בידו.

אבל דיוויד לא הרפה. בתחום זה גילה גבי שדיוויד דווקא 'מייבין' גדול. במשך רבע שעה תמימה התמקח על המחיר עד שגבי נאות לוותר ולהוריד אלף חמש מאות שקל רק בגלל ש'מצאת חן בעיני', כלשונו.

"אתה רוצה שאחכה לך עד שתוציא את הכסף?" שאל גבי ונשען על גבי הג'יפ.

“לא צריך לחכות. יש לי כאן את הכסף”, דיוויד הפתיע.

קצת משונה, הרהר גבי. אדם שהולך עם תיק שמן של מזומנים.

דיוויד שלף חבילות שטרות מסודרים וגבי הביט בו בחשד. הוא בחן בעיון, שטר אחר שטר, בלי לחמול על זמנו. השטרות תקינים לגמרי.

לפתע תחושת חמלה לא מוכרת קפצה בגרונו, לנוכח המחשבה שהקונה שלו הולך לשלם במיטב כספו על הג'יפ הישן והאומלל הזה. אולם הוא החניק אותה עמוק.

אין מנוס, הרהר לעצמו. קונים כמוהו בין כה וכה ייפלו בפח, כבר אין זה משנה היכן. לפחות שהוא, גבי, יגזור את הקופון.

הוא לחץ את ידו של דיוויד, “אז מגיע לך מזל טוב, תתחדש”.

דיוויד המאושר עלה פנימה והתיישב לצד ההגה, זורח כולו. רק לרגע הזה חיכה. גבי הושיט לו את צרור המפתחות.

“תשמור עליו טוב”, נופף לו לשלום, “אתה מבטיח לי?”

“בטח”, דיוויד הניח יד על לבו, “אתה יכול לסמוך שהבייבי שלך בידיים טובות”.

הוא סובב את המפתח ולחץ על הדוושה, הרכב זינק קדימה.

גבי הביט בשלווה בג'יפ המתרחק, ורפרף בידו על גבי השטרות. פשוט וקל. הרבה יותר ממה שחשב. הקונה לא חשד בכלום. קנה את כל השקרים בתמימות רבה. לא יאריך זמן רב שהוא יגלה את הטעות הגדולה ואת התקלות הרבות שהעצצוע שרכש טומן בתוכו. הוא בוודאי יכעס על הרמאות וינסה להשיג את המוכר.

אבל אל דאגה, לדיוויד הזה לא תהיה דרך לאתר אותו. הוא יחליף את מספר הפלאפון, ולאחר שהתפטר מהג'יפ הישן ההוא עם המנוע ההרוס, וקיבל חבילת שטרות שמנה, יוכל לקנות לעצמו ג'יפ שווה באמת.

אומנם קצת חבל על המסכן הזה. אבל אין מה לעשות. אנשים מסוגו לומדים בדרך הקשה איך עושים עסקים. עוגמת הנפש תהיה לטובתו.

הפלאפון צלצל. גבי זיהה את המספר של הקונה ונלחץ. כל כך מהר יש בעיות? לאחר מספר צלצולים עקשניים ענה, באי שביעות רצון.

"תקשיב", שמע את קולו הנלהב של דיוויד, "שכחתי לשאול אותך, בג'יפ הזה אפשר לדהור במדבר, נכון?"

"בטח", השיב גבי בלי להתבלבל, "לא רק לדהור, לקרוע את המדבר".

"מצוין", דיוויד הגיב, נרגש, "נראה לי שזה מה שאני הולך לעשות".

"בטח, אתה תהנה, אני מבטיח לך", גבי סיים את השיחה.

דווקא למדבר. המקום האחרון להיכנס עם ג'יפ כזה. אי אפשר לדעת כמה זמן המנוע יחזיק מעמד. אבל אם זה מה שהקונה שלו רוצה לעשות, זה כבר יהיה על אחריותו בלבד.

נתן נקש קלות על הדלת. היא נפתחה ושני בני דודים חמודים וזריזים קפצו עליו מכל הכיוונים,

“בוא תראה את הסוכה שלנו!”

“ואת אוסף הרבנים שלי!”

הידיים הקטנות והדביקות גררו אותו אחריהן, אל הסוכה שבמרפסת שהייתה כתמיד מקושטת ויפה. שימי בן השמונה מיהר לחדר להראות את אוסף הרבנים.

“אבא שלנו בנה את הסוכה”, יענקי התנפח מרוב חשיבות.

נתן הביט בבן החמש הגאה ולבו התכווץ מקנאה. גם הוא פעם היה מדבר כך על אבא שלו. לא משנה מה עשה. והרי כמה כבר מסובך לבנות סוכה במרפסת. ההערכה הייתה עיוורת. כמו של יענקי הקטן. אבא היה הכי הכי.

“הנה, הבאתי, בוא תראה”, שימי חזר עם אלבום הרבנים והושיב אותו כמעט בכוח על הספה.

אין לי כוח לתמונות שלך ואין לי כוח לכלום. המחשבות של נתן היו עגומות. שיעזבו אותו במנוחה. אז מה אם פעם הוא היה בן הדוד הכי חברמן וזה שמרים אותם על הכתפיים. הוא גם כך לא בא אליהם כדי לשמוע על אבא שבנה את הסוכה ולראות את אלבום הרבנים.

“נתן”, ראשו של יוסף הגיח, על זרועותיו חבילה מכורבלת של בת השנתיים עטופה במגבת, “מצטער, אנחנו בדיוק בתוך סבב המקלחות, רוצה לשתות משהו בינתיים?”

יוסף לא העיר על כך שנתן הקדים בחצי שעה וחיך את החיך הרחב והמקסים שלו, זה שכל החברים שלו תמיד אהבו כאשר למדו אצלו בכיתה ח'. כולם קינאו בו שיש לו דוד כזה. המורה הכי אהוב, הכי נחמד. זה שבאמת מבין ללבם של נערים.

כעת בהה נתן בדודו הנמרץ, שהושיט את הילדונת העטופה לאשתו והורה לשני הבנים, "מקלחות".

מעריצים ומתלהבים הלכו אחרי אביהם. ביחד איתו, גם מקלחת הופכת להיות חוויה.

נתן נותר לשבת בסוכה באין מעשה, שומע את קולות הצחקוק והמשובה של האבא האוהב עם ילדיו.

הוא נזכר כיצד חבריו היו שואלים אותו אם הם אחים. כל כך דומים הם. אותן עיניים שובביות, ונמרצות. גם אמו אמרה לעיתים קרובות כמה הוא דומה לאחיה הצעיר.

"אולי תהיה כמותו כשתגדל", צחקה לפעמים.

אבל כעת, נראה שהדוד הוא הצעיר, והוא, נתן, הזקן ובא בימים. בקושי הולך ונשרך. אפילו לצעוד לבית דודו, מרחק רבע שעה, הלך בצעדים איטיים ותשושים.

"סיפור! סיפור!" שמע את הקטנים מבקשים מאביהם.

ולאחר מכן את קולו של יוסף, שמקריא להם סיפור, כמו שרק הוא יודע לספר. עם כל ההתלהבות והגישמאק.

מתי כבר יסתיימו הסיפורים ושעת ההשכבה, הילדים יכנסו לישון במרפסת הסוכה ואילו הוא והדוד ילכו לחדר צדדי ובמקום המבט השובבי והזיק הצעיר בעיניים, ישכנו בהן אחר

כבוד רצינות ויישוב דעת, כיאה לשיחה גורלית עם האחין, שעתידו עומד על הפרק.

נתן פסע ברחוב, עגמומי למדי. בראשו ריצדה השיחה הלא נעימה.

יוסף והוא התיישבו. שתיקה עמדה ביניהם לזמן קצר. לבסוף הוא קטע אותה, מרים עיניו לדודו, "נו..." שאל בשקט, "דיברת איתם?"

נכון, דודו אינו חלק מצוות הישיבה. אך הוא החתן של ראש הישיבה ויש לו מילה. ראש הישיבה מעריך את דעתו.

"דיברתי איתם", יוסף חייך, "אבל אתה בטוח שאתה לא רוצה לטעום קודם משהו ולעשות ברכה בסוכה?"

נתן הניע ראשו. לא רוצה כלום. רק לשמוע מה הייתה ההחלטה. שדודו כבר ידבר.

"חמי מוכן לתת לך הזדמנות נוספת", עיניו של יוסף היו טובות ואוהדות, "הוא ושאר אנשי הצוות יודעים שאתה בחור טוב ושהייתה כאן תקופה קשה עם מעידות, אבל אפשר להתגבר ולעבור הלאה".

כל כך פשוט וקל? נתן היה מופתע. הוא כבר היה ערוך למסע תחנונים. אולי מעמדו של דודו לא יספיק ויהיה צורך לחפש רב נוסף במשפחה שיתערב. התשובה הפתיעה אותו.

“אתה בטוח שהם מסכימים? ומה עם מוישה, המשגיח שלי?
הוא לא אמר כלום?”

הוא נזכר בעיניו הכאובות של המשגיח, “הידרדרות בחודש
אלול?” צער עמוק ניכר בקולו, “החודש שבו אנחנו משתדלים
לחזור בתשובה, דווקא בו?”

מה יכול היה לענות למשגיח הצדיק והתם שלו. הוא לא התכוון
שזה יקרה דווקא בחודש אלול ולא בדק בחודשי השנה באיזה
חודש נמצאים. הוא אפילו לא שם לב. הכל חלף לידו.

“כל אחד אמר מה שאמר וכולנו ביחד הגענו למסקנה לתת לך
הזדמנות נוספת”, יוסף סיכם בקצרה, “זזה העיקר, נכון?”

אתה מנתק את הקשר עם הבחור ההוא, זה מובן, נכון?”

נתן הנהן. מובן ביותר. הוא לא חשב שהקשר עם דיוויד יוכל
להימשך במקביל להסכמת הישיבה להישארותו. ברור שעל
אחד מהם יצטרך לוותר.

הוא הביט בדודו, מתקשה להאמין שזה היה כל כך פשוט וקל
עד שבהלה נכנסה ללבו.

“זה בגלל מה שקרה לאבא שלי?” שאל בהשלמה.

“מה פתאום, זה בכלל לא קשור”, דודו התחמק אבל נתן הבין
שאל לו להשלות את עצמו שצוות הישיבה אינו יודע את המצב.

כנראה החליטו שעליהם להתחשב, ‘בשל הנסיבות המיוחדות’,
כך מן הסתם הטעים בקולו הרב בלוי, ראש הישיבה.

ובאמת - לאיזה עוד בחור שהוא מכיר ישנן כאלו נסיבות
מיוחדות בחייו?

פרק ב

השיחה עמדה להגיע לסיומה. נתן רצה להודות בנימוס לדוד המסור ולחמוק החוצה אבל הבחין שיוסף מכחכח מעט בגרונו, כמו רוצה לומר לו דבר מה נוסף, אך מתלבט.

“נתן”, אמר לבסוף, “אתה יודע, אתה האחיין האהוב עליי. כשהייתי בין עשר אתה נולדת. תמיד היה לי רגש מיוחד אליך”.

נתן לא הבין לכבוד מה פרץ הנוסטלגיה. זה לא היה סגנון הדיבור המקובל של דודו המעשי.

“אני תוהה לעצמי... אולי הישיבה הזו לא בדיוק המקום הכי מתאים עבורך”.

“אני צריך ישיבה קטנה, נחמדה עם יחס אישי ואוהב?” חיוכו של נתן היה מריר, “אני לא אלק לישיבה מהסוג הזה”.

“לא לזה התכוונתי”, הנד יוסף ראשו.

מבע עיניו הפך להיות שובבי מעט, עם אותו זיק אנרגטי, “תראה, זה רק ביננו, מה שאני אומר”, הוא הביט בנתן, “הישיבה שלכם באמת מצוינת, וראש הישיבה צדיק והר”מים והמשגיחים כולם אנשי מעלה, אבל... תראה, אני תמיד אמרתי שצוות של ישיבה צריך להיות קצת יותר צעיר. אצלכם, הרוב איך לומר, קצת זקנים”.

“הישיבה שאני מדבר עליה היא ישיבה מסוג אחר”, יוסף המשיך, “ראש הישיבה מבין בחורים בגילך, גם שאר אנשי הצוות זורמים. וזו כמובן ישיבה טובה עם בחורים טובים”.

הוא היה בטוח שנתן יקפוץ על ההצעה אבל נתן נרתע.

אמא, מה היא תחשוב? הישיבה שלו נחשבת אחת המובילות בארץ. זה מה שעושה לאמא שלו עכשיו קצת נחת. אין לה מספיק בעיות עכשיו? אסור לו לעזוב. למענה.

“אני נשאר בישיבה שלי, אקפיד על כל הסדרים, אתמיד, בדיוק כמו שהיה קודם”, קולו גווע כמעט, “אני אעשה הכל”.

“זה בסדר, נתן. הישיבה פתוחה עבורך. אבל אולי כדאי שתחשוב שוב...”

הוא לא ענה ובמקום זה שאל, בחרדת מה, “אמא לא יודעת כלום, נכון?”

“כמובן. ביקשתי שלא יערבו אותה ושאני לוקח עליך את האחריות”.

נתן לא אהב את זה. דודו צעיר מדי. מה פתאום הוא צריך את החסות שלו. אבל הוא לא התנגד, אלא רק לחש, "אסור שאמא תדע".

שוב שקט מביך עמד בין שניהם.

"אז אני ממשיך בישיבה?" שאל נתן לבסוף.

"כמובן, נתן, אם זה מה שאתה מחליט", הדוד הושיט יד אמיצה ללחיצה, "אני סומך עליך".

לחיצת היד החזקה ליוותה אותו גם כאשר פסע החוצה, אל הרחוב.

נתן המשיך ללכת. מעדיף שלא למהר לשוב לבית. השמש שקעה והחשיכה התפשטה. הוא צעד, חסר תכלית, מרחוב לרחוב עד שלבסוף חש מותש וצמא. הוא פנה לקיוסק הקרוב וקנה פחית קוקה קולה.

גם בחור טוב לוגם לפעמים מתוך פחית על גבי ספסל עזוב ברחוב צדדי, הצדיק את עצמו. וחוץ מזה אף אחד לא מכיר אותו כאן. זה רחוק מהרחובות החרדיים. אין מי שישים לב.

הוא שתה מעט והניח את הפחית לצדו, בלא חשק להמשיך. נשען על גבי הספסל ועצם את עיניו, מהורהר.

חריקת בלמים פתאומית של ג'יפ רחב בכביש שמולו הקפיצה אותו.

"נתן? זה אתה?" קול צוהל וידידותי נשמע.

דיוויד. דווקא הוא, מכולם.

"דווקא טוב שפגשתי אותך", דיוויד דיבר בהתלהבות מבלי להבחין בתגובה הצוננת של נתן, "קניתי עכשיו ג'יפ. תכננתי לנסוע מחר למדבר יהודה, לנקות את הראש. רוצה להצטרף אליי?"

נתן שתק. בגלל דיוויד כל ההידרדרות הזו התחילה בכלל. זה היה לפני חצי שנה בערך. דיוויד שכר דירת חדר קטנה בכניסת הבניין. הייתה לו כיפה קטנה וחזותו הייתה שונה, אבל בעיקר הוא נראה אבוד ובודד.

אחר כך הוא ראה אותו עובד בקיוסק הסמוך, ושבועיים מאוחר יותר בפיצרייה. כך, מפעם לפעם, הוא פגש אותו מחליף מקומות עבודה. מה עומד מאחורי הבחור הזה בכלל? הוא רצה להיות נחמד. קצת להתעניין. בכל זאת, הוא בן אדם.

בערב שבת, התנדב לעשות קצת קניות על הדרך, וגם מצא זמן לפטפט עם דיוויד שעבד אז במכולת השכונתית. הוא התגלה כבחור חביב, נתן ידע שהוא עולה מארצות הברית, ללא משפחה, מעבר לכך, הוא לא הרחיב.

דיוויד נהנה מההתעניינות שלו ונתן חש סיפוק. אבל עם הזמן, ובפרט אחרי שהמשר האיש גלש מתחומי הבית אל תחומי הרחוב, נתן חש שלא רק דיוויד זקוק לו אלא גם הוא לדיוויד.

הוא לא מעורה. לא יודע מאומה. זה מצא חן בעיניו. מישהו שרואה אותך בתור בחור ישיבה מקסים. בלי שום כתם מאחוריו.

דיוויד שהספיק לעבור לדירה אחרת הזמין אותו לביקור. הוא נענה. דיוויד לא נתגלה כעקר בית מוצלח במיוחד. הדירה לא

הייתה נקיה ומתחזקת. אבל היו בירות. וצחוקים. ובעיקר בילוי עם מישהו שלא יודע עליו כלום.

מדי פעם המצפון הבהב, בדמותם של מבטם המודאג של אמו או משגיח הישיבה אם רק היו יודעים היכן הוא מתרועע אבל הוא ניסה לבטל. אסור לעשות טוב ליהודי בלב? בעצם, לשני יהודים.

דיוויד פלט כך כבדרך אגב, 'למה שלא תביא לכאן את החבר'ה שלך מהישיבה?'

הרוק בקושי נבלע לו בגרון. לפה? חברים מהישיבה? אבל מול הציפייה בעיניו של דיוויד התקשה לסרב. הוא ממש בודד, הבחור הזה. גם הוא רוצה חבר'ה שישבו איתו ביחד ויתרועעו.

אבל למה דווקא החברים שלו מהישיבה צריכים להיות החבר'ה האלו?

היו עוד כמה ביקורים ובכל אחד מהם דיוויד חזר על הבקשה הזו. זה ממש חסר לו, הכתה בנתן ההבנה. דרך ארץ קדמה לתורה. ואהבת לרעך כמוך. לא תעמוד על דם רעך. הרבה פסוקים וציוויים התערבבו לו בלב. הוא לא יכול להשאיר אותו ככה. רק פעם אחת ודי. הוא יביא לכאן כמה חברים שיעשו לו טוב וזהו, החליט.

החברים נלהבו לקיים מצוות חסד לשמח יהודי גלמוד. אבל אולי מתחת לרצון הצדקני הסתתרו רצונות נוספים, להכיר בחור מחוץ למעגל הקבוע. כך או כך, בליל שישי קבוצה צוהלת של שבעה בחורים וביניהם הוא עצמו פסעו לביתו של דיוויד.

הוא אפילו ניקה את הדירה לכבודם וניכר שהוא נרגש מאוד. האווירה הייתה טובה. אפילו טובה קצת יותר מדי. אווירה קלילה, עם סיגריות וצחוקים. בירות קרות ישר מהמקרר ומוזיקה ברקע ממערכת הסטריאו החדשה של דיוויד.

בחורי ישיבה אחרים פסעו באותו ליל שישי ממעדניה למעדניה, מקיימים 'טועמיה חיים זכו' ותרים אחר חמין מתוקן ונאה למאכל. אבל טועמי החמין זכו לכל היותר לנזיפה ושיחת מוסר קלה. ואילו הם, שהסתפקו בבירות בלבד, הסתבכו ברגע שנודע הדבר.

וכאשר התברר מי היה המוביל אל הדירה של דיוויד הוא סומן יותר מכולם. בפרט לאחר פליטת פה שהסגירה שהקשר בינו לבין דיוויד נרקם הרבה קודם וזה לא הביקור הראשון. כמה מילים שאמר ברגע של רתחה למשגיח סיבכו אותו עוד יותר. אלמלא מאמציו של דודו אי אפשר לדעת היכן היה מוצא את עצמו.

דיוויד לא ידע מאומה על מחשבותיו של נתן.

הוא חיך, כולו שופע חביבות וחברות, "לאן נעלמת? לא רואים אותך לאחרונה".

נכון, הוא כבר לא מחפש את דיוויד במכולת, בקיוסק, במאפיה או בשאר המקומות שהוא נע ביניהם. ובאופן כללי נאלץ לעקוף רחובות כדי לא לפגוש אותו. אבל מבחינתו של דיוויד הם עדיין חברים, הרהר. הוא לא מודע לכך שעתידי בשיבה היה תלוי ועומד על כך שהוא הבטיח לא להתיידד איתו יותר, וודאי לא לבוא לדירתו. או לנסוע איתו למדבר.

גל רחמים פתאומיים שטף את נתן. אין לדיויד חברים אחרים, כנראה. וכעת, גם הוא ייטוש אותו?

ההחלטה של הישיבה נראתה לו לפתע חסרת רחמים.

דיויד לא בחור רע. נכון שהוא קליל ולא צדיק גדול, אבל מגיע לו עונש כזה חמור?

“נצא מוקדם בבוקר ונחזור לקראת הערב. יש לי כבר מסלול מעולה. יש מקום בספסל האחורי לעוד מצטרף. תזמין את אחד החברים שלך. אולי אהרון?” דיויד הרהר בקול, “הוא ממש בחור לעניין, היה כיף כשבאתם ביחד לדירה שלי בפעם הקודמת”.

נתן החוויר. רק לא אהרון. אחת הסיבות שצוות הישיבה ראה בעין לא יפה את ההידרדרות שלו הייתה ההיגררות של אהרון חברו לחדר לדירה של דיויד. אהרון נחשב לאחד הבחורים המצוינים בישיבה.

“לא נראה לי שהוא יוכל. האמת שגם חברים אחרים שלי עכשיו עסוקים”, נתן התחמק.

“אז לא נורא, נהיה רק שנינו”, דיויד הנד ראשו בקלילות ובחיוך רחב, “באיזו שעה אתה רוצה לצאת?”

החיוך שלו נראה לנתן כל כך מתאמץ לפתע. רחוק מהתדמית הקלילה והחברמנית שדיויד מנסה לשוות לעצמו. אם אני לא אבוא איתו, הוא ייסע לבד. אפילו לא יהיה לו למי לחייך ולהראות כאילו החיים שלו מסיבה אחת גדולה.

אז מה יקרה אם הוא ייסע עם דיוויד בג'יפ החדש שלו לטיול קצר? זה לא אומר שהוא מתחבר איתו שוב. רק קצת תשומת לב אנושית. והפעם הוא יהיה החלטי ויעמוד על כך שדיוויד לא ישמיע את המוסיקה שהוא אוהב בפול ווליום ולא משנה איך זה יגיב. וגם לסיגריות שינסה להציע לו יסרב. הוא יהיה חזק ולא ייתן לדיוויד להשפיע עליו. אולי אפילו הוא עצמו ישפיע על דיוויד לטובה. כן, מצווה גדולה לקרב לאבא שבשמיים.

חוץ מזה מלבד הזכות שנפלה בחיקו תמיד שמע שטיולי ג'יפים במדבריות הם חוויה עצומה. והוא זקוק עכשיו לתחושה משחררת, לפני שהוא מיישר קו וחוזר למסלול.

ודווקא כעת זו הזדמנות מצוינת, כי הבית ריק, ואין מי שיבחין בנסיעתו. אמו ואחיו הצעירים בנופש. הוא יצא לטיול קצר ויחזור בערב, עם הכוחות הדרושים בשביל לעמוד בהבטחותיו. "כן, אני אבוא", נתן השיב. הוא יקום מוקדם, יתפלל בהנף, וכל היום יהיה לפניו.

"סיכמנו. אני אבוא לבית שלך לאסוף אותך?" זה רק נדמה לו או שהקלה נשמעה בקולו של דיוויד. בסך הכל לא נעים לנסוע לטיול כזה כולך לבדך. הוא באמת שימח אותו. אבל לא, הוא לא יוכל לאסוף אותו מתחת לבניין. מישהו מהשכנים בוודאי ישים לב. אי אפשר יהיה שלא להבחין בכך.

"אהממ... אולי ניפגש כאן?" הציע נתן, סמוק מעט.

"כאן?" דיוויד נעץ מבט בספסל, "למה כאן מכל המקומות?"

“נו, דיוויד, אל תיעלב, אני יודע שאתה בחור נהדר, אבל תחשוב רגע אחד ברצינות. אתה הרי מכיר את סוג הרחוב שבו אני גר. למה לך להרגיש את המבטים של השכנים?”

דיוויד חשב מעט והחיוך שב לפניו, “נו, באמת לא מתחשק לי להיות שוב האטרקציה השכונתית. בתקופה שגרתי שם מספיק ספגתי מבטים. ועם הג'יפ הזה...”

שניהם צחקו ביחד.

“אז עדיף שניפגש כאן. כמו שהצעת”, סיכם דיוויד.

“מצוין”, נתן נשם לרווחה.

דיוויד הושיט ידו ללחיצה מבעד לחלון.

רעד אחז בנתן כאשר לחץ את ידו.

“נתראה כאן מחר, בשבע, אני סומך עליך”, דיוויד חייך ונסע קדימה, מותיר את נתן נבוך, עם לחיצת יד נוספת ושלוש מילים שכבר נאמרו לו זמן קצר מדי קודם לכן.

פרק ג

הבית היה חשוך וריק. נתן הדליק את האור אך התחושה הלא נעימה נותרה על כנה.

פתאום חסרו לו ברכי בת הארבע עשרה, ודודי ויוני התאומים בני העשר, למרות כל הרעש שהם עושים. ויותר מכולם, יעלי המתוקה בת השנתיים וחצי והחיוך הכובש שלה.

ריק. לא נעים.

הוא נזכר בדיויד שמתגורר לבדו בדירה בת החדר העלובה שלו. איך הוא יכול לגור שם בלי אף אחד.

הטלפון צלצל, נתן הניח לו להמשיך לצלצל. לא היה לו חשק לענות.

הטלפון היה עקשן, אך גם נתן היה עיקש.

לאחר תשעה עשר צלצולים נכנע למצלצל האלמוני. מי כל כך רוצה לדבר איתו.

“הלו?”

“אמא, רק עכשיו נכנסתי לבית, לא שמעתי את הצלצול”.

הוא קיווה שהיא תאמין. לא יהיה נעים לאמא אוהבת לדעת שבנה חיכה תשעה עשר צלצולים עד שהואיל בטובו לענות לה.

“נתן, אתה חסר לנו מאוד. היה מאוד נחמד עם המשפחה של דסי ומחר נצא לעוד טיולים, אבל...” היא התקשתה להמשיך.

“אתה יודע, נתן, זה לא אותו דבר כשאבא לא איתנו. קיוויתי שלפחות אתה תגיע, הבן הבכור שלי, למה לך להישאר בבית לבד?”

“אמא, כבר דיברנו על זה”, נתן חש שאין בו כוחות לשמוע את הצער בקולה של אמו.

“בסדר, נתן, אבל תדע שאם תרצה, תוכל להצטרף בכל רגע. אני אומרת לך, זו הזדמנות קצת לשכוח וליהנות ביחד”.

ביחד? איזה מין ביחד זה שאבא שלו לא איתם? ואיפה הוא, אם בכלל...

“אמא, אני לא ארגיש בנוח אצל דסי, הם לא בני משפחה שלנו”.

“היא חברה טובה שלי”, התנגדה אמו, “ואישה מקסימה עם ילדים מקסימים”.

“בסדר, אמא, הם באמת מקסימים, אבל אמרתי לך, אני מעדיף להיות קצת עם עצמי”.

“מה זה המילים האלו להיות קצת עם עצמך. אף פעם לא דיברת כך. נתן, מה נחמד בלהיות לבד?”

כלום לא נחמד, ענה לעצמו. ועדיין, הוא לא מתחרט על החלטתו. שייסעו הם וייהנו. הוא לא מוכן ליהנות מהטובות של הדסי הזו.

“הכנתי לך אוכל במקרר וגם במקפיא, ותוכל ללכת למכולת לקנות כל מה שחסר, יש מספיק כסף, במגירה בחדר השינה”.

“בסדר, אמא”.

ברקע נשמעו קולות בכי וצעקות, ואמו נאלצה להפסיק, “שוב דודי ויוני רבים, אפילו עכשיו, בטיוול, מה יהיה איתם? הם מתנהגים כמו ילדים קטנים. נתן שלי, נהיה בקשר מחר”.

פעם דודי ויוני לא היו רבים כל כך הרבה, וגם לא בצורה צעקנית כזו. להפך, הם היו די קרובים. אבל הבית שלהם השתנה. גם הוא עצמו השתנה. אי אפשר לצפות מדודי ומיוני להיות ילדים טובים רק מפני שלאמא קשה מאוד.

נתן עמד מול מדפי המכולת השכונתית מתלבט מה לקנות לטיול. מלבד כמה פרוסות לחם אולי כדאי גם חטיפים ושתייה קלה, וכמובן בקבוק מים.

הוא הניח את המצרכים בשקית והמשיך ללכת, מוטרד מעט. אולי היה פזיז שנענה להזמנה של דיוויד. ומי ערב לו שהוא אכן יהיה חזק מול הבחור האמריקאי הקליל. 'אל תהיה מדי כבד, החיים יפים', יתחיל לזמר לו. והוא יהיה לבדו, במדבר רחב, בלי אף אחד שיתמוך בו וייתן לו גב.

“נתן, מה שלומך?”

כאשר הסתובב לראות מי מברך אותו לשלום התקשה לזהות את אבישי. בשנתיים שחלפו מאז ראה אותו בפעם האחרונה אבישי השתנה. הוא גבה מעט וקומתו הפכה זקופה יותר. מנער צנום ומסכן למראה הפך לעלם נעים למדי. הוא לבש חליפה שחורה ומגבעת, נעליו שחורות ומצוחצחות, ונראה כבחור ישיבה לכל דבר.

נתן השתאה. דווקא אבישי. אם היו שואלים אותו מה קורה איתו עכשיו היה בטוח שהוא ברחוב, או קרוב לכך. משפחת המצוקה שממנה הגיע לא הייתה כזו שממנה צומחים בחורי ישיבה מפוארים.

נתן הביט בו שוב. זה היה מעבר לחליפה ולכובע. אבישי הקרין את היותו בן תורה.

מה קרה בשנתיים החולפות? כיצד חל השינוי הזה באבישי? אפילו כאן במכולת, הוא אווז ספר תחת שחיו, ונראה כמי שממהר לאיזו ישיבת בין הזמנים.

איך הוא הצליח?

דווקא כעת הוא מעריך יותר. הלא גם המשפחה שלו נכנסה למחוזותיהן של המשפחות עם הבעיות. אך כמה שונה מצבו משל הנער מולו, שתמיד נחשב בעיניו למסכן ועזוב.

נתן מצא את עצמו מקנא, פשוט מקנא באבישי.

אבישי הצליח, אחרי שנים של סבל והתמודדות, והוא נכשל אחרי הניסיון הראשון!

אולם הקנאה פינתה מקומה לתהיות אחרות. אם אבישי יצטרף לטיול עם דיוויד זה יוכל להיות הפתרון. אבל איך מציעים לעלם החמודות הצדיק שמולו טיול בג'יפ במדבר? רעיון נצנץ בראשו.

"אבישי, חשבתי אולי תוכל לעזור לי במשהו..." החל, תר אחר המילים המתאימות, "יש בחור נחמד, מתחזק, עלה מאמריקה, נמצא כאן בארץ בלי משפחה ובלי חברים, הוא התחנן בפניי שאבוא איתו לטיול, אחרת ייסע לבד".

נתן שנא את עצמו שהוא מציג את דיוויד בצורה אומללה ונזקקת כל כך אבל המשיך, "הסכמתי, בסך הכל הוא בחור נחמד ויכול להיות כיף, אבל הוא ממש ביקש שאמצא עוד חבר שיבוא, הוא רוצה שיהיה שמח.

"רוב החברים שלי מהשיבה גרים בערים אחרות", ניסה להצטדק מדוע הוא פונה דווקא למכר שלא ראה אותו ששנתיים, "אבל גם אלו שגרים בעיר לא בדיוק מהסוג הכי רגיש. אתה יודע, בן אדם כזה צריך מישהו עם לב טוב שיהיה לידו".

נורא ואיום. ממש גועל נפש. הפכת את דיוויד למושא למצוות
וחסדים. נתן לא יכול היה לסבול את עצמו. אבל האם תהיה
דרך אחרת לשכנע את אבישי להצטרף למסע הזה?

“נראה לך שתוכל? שתמצא זמן לזה? אתה נראה לי עסוק,
אבל...”

“לאן אתם נוסעים?” התעניין אבישי.

ג'יפ. במדבר. מדי הרפתקני בשביל מצוות חסד כפי שהוא
מנסה להציג את הטיול הזה.

“הוא טיפוס שזקוק למרחב. תבין, היו לו חיים קשים”, כאילו
הוא בכלל יודע מה היו החיים של דיוויד. שום דבר הוא לא
יודע עליו, “הוא רצה שניסע למדבר. מקום שקט. בלי עיניים
שננעצות. רק אנחנו והאינסוף שמתפרש מסביב”.

“ואיך בדיוק תיסעו במדבר? יש לו רכב מתאים?”

“הוא קנה עכשיו ג'יפ. רק בשביל הנסיעה הזו”, הנה אבישי
בעצמו הבין שצריך ג'יפ לנסיעה במדבר. הוא לא צריך להסתיר
את זה. נתן היה מרוצה.

“זה גם יכול להיות נחמד”, נתן הוסיף, “נסיעה למקום קצת
שונה. בין הזמנים עכשיו”.

“כן, הראש ישיבה שלי באמת אמר לי שצריך להשתחרר
בתקופה הזו”, אבישי המהם, כמו מנסה לשכנע את עצמו,
בקול מדוד ורציני.

ואם ראש הישיבה לא היה אומר לו שהוא צריך להשתחרר?

"נצא בבוקר ונחזור בערב", המשיך נתן, "קצת להתאוורר ולחזור. הראש ישיבה שלך צודק. בחורים צעירים צריכים קצת לצאת".

זה לא סגנון הדיבור שלו בכלל. גם לא הנימה המתחסדת כלפי דיוויד. מה עובר עליו לאחרונה. כנראה שהוא מבולבל. או באמת זקוק לטיול הזה. דווקא עכשיו.

"ומה לגבי ארוחות? הרי עכשיו חול המועד סוכות", אבישי הקשה.

נתן חיך, הייתה לו לכך תשובה מצוינת. "אל תדאג, יש לי סוכה מיוחדת עבור טיולים. אבא שלי התקין אותה בזמנו. תוך רבע שעה מרכיבים או מפרקים אותה ואפשר לשבת ולאכול".

"באמת?" אבישי השתאה.

"כן, במשך שנים היא שימשה אותנו בטיולים".

עד סוכות הנוכחי. אבא כבר לא איתם, ואמא ושאר האחים נוסעים לטיול בחול המועד למשפחה אחרת כדי לחוש אווירה ולהיות ביחד.

"רגע, ומה עם תפילות במניין?" נזכר אבישי לברר.

נתן היה נבון. לבושתו, הוא אפילו לא חשב על הנקודה הזו. הוא חיפש מוצא, "אני אתפלל בבוקר בהנף, בבית כנסת הקטן שמאחורי הבניין שלנו, אתה בטח מכיר אותו, תוכל לבוא ולהתפלל גם אתה".

"זה בסדר, יש לנו מניין גם ליד הבית", נזכר אבישי, "אבל מה עם מנחה?"

הוא לא יוותר, הרהר נתן. תפילה במניין. שחרית, מנחה, ערבית. כמו שצריך, בעצם. אבל למה אבישי נראה כל כך לחוץ?

“לגבי תפילת מנחה בוודאי נמצא עוד מטיילים. הרבה בחורי ישיבה יוצאים עכשיו. ערבית נתפלל כשנחזור.”

אבישי עדיין נראה כמתלבט אולם לבסוף הנהן, “כן, זה יכול להיות נחמד.”

“אין לך מושג איזה חסד אתה עושה”, נתן כמעט חיבק אותו. החסד הוא איתי, לא עם דיוויד. אבל לא משנה. אבישי לא צריך לדעת את זה. “הוא כל כך ישמח כשאומר לו שעוד חבר בא.”

הוא טפח על שכמו של אבישי בידידות, “ניפגש מחר. אני מבטיח לך, יהיה נהדר.”

הוא פנה לקופה לערוך את החשבון רגוע ומאושש יותר. אבישי יהיה ביחד איתו. הוא נער ערכי עם עקרונות. רק עצם שאלותיו מראות מה חשוב לו. לא שואל על המסלול, אלא שואל על סוכה ותפילות במניין. כזה ליווי הוא צריך איתו. אפילו אם היה לוקח את המשגיח מהישיבה הוא לא היה משתווה לאבישי הצדיק, נתן צחקק לעצמו. אפשר להיות רגועים. הכל יעבור בשלום.

“הילדים שלי מאושרים שבאתם”, דסי הרתיחה את המים בקומקום ומזגה לכוס, “כמה כפות סוכר?”

“חצי כפית”, השיבה תמר בחיוך עייף, “תודה שאתם מארחים אותנו בכזו לבביות”.

“עוד פעם עם התודות? תמר, אמרתי לך כבר, אנחנו אלו שנהנים יותר. הילדים שלי חיכו לכם מאוד”.

דסי שלפה מהמקפיא מספר פרוסות עוגה, ערכה על גבי צלוחית והתיישרה לצד השולחן, עם שני ספלי הקפה, מול תמר.

הילדים ישנו בחדרים, בעלה של דסי יצא לתפילת ערבית. הגיע הזמן לשיחת הנשים שדסי תכננה, הבינה תמר, אך לא הייתה מרוצה.

דסי התעניינה בעבודתה של תמר, בילדים ובלימודיהם, מדלגת משאלה לשאלה כאשר תמר חשה במסלול משוכות, בדרך לשאלה המכשילה.

“את יודעת...” דסי משכה את המילים, “אילת דיברה איתי אתמול ושמעה שאתם מגיעים”.

הנה זה בא, ידיה של תמר עטפו את הספל, האדים עלו מעלה, אך הרצון לשתות נמוג.

“היא הייתה מאוד שמחה לבוא, לצאת ביחד”, דסי חייכה.

החיוך הרגז את תמר. למה היא מחייכת, היא חושבת שעם החיוך הזה היא תמחק את התחושות?

חבל שהסכימה להזמנה לבוא. הרי ידעה שדסי מיוודדת עם אילת. ודאי זו התחננה בפני דסי להשתמש בהזדמנות שנוצרה. תמר מגיעה לביקור, אולי זה הזמן לסולחה.

“אני... מעדיפה שלא”, רצתה להרחיק את צלוחית העוגות, לקום מהשולחן וללכת לחדר שהוקצה לה, אך מפאת הנימוס נותרה לשבת.

“אולי תחשבי שוב? בסך הכל...”

“מוקדם בשבילי כרגע להיפגש אתה. ודאי לא לבלות ביחד”, הייתה חד משמעית.

“אני מבינה אותך. זה קשה מאוד”, דסי חייכה ושוב החיוך עצבן את חברתה.

“אל תשכחי שאתן קרובות משפחה. אחרי הכל, היא אחותו היחידה של בעלך. היא מאוד מצטערת על מה שקרה ואפילו חשה אשמה.”

“היא לא אשמה”, פלטה תמר.

האם ניתן להאשים אדם על כך שרצה לחיות? אבל אי אפשר להתכחש לכך. התחנה הראשונה בחלום הבלהות של חייה החלה באישה אחת ושמה אילת.